

Gledališčine igre za mladost.

Klop pod lipo,

ali

Kaj se je vse en dan na klopi godilo.

Igra za otroke v enem dejanji. Spisal A. P.

O s e b e :

Popotnik. — Pekovska dečka. — Učenec.

PERVI PRIZOR.

(Zjutraj zgodaj je. Na klopi leži ubog popotnik. Zbudi se, mane si oči, in pravi:)

„Oj ljubeznjiva klop! Ti si bila necej moja mehka postelja. Spal sem tako sladko, kakor bi bil ležal v najbolj mehkej pernici. Čimu pernica? Trudne kosti in zadovoljno sercé počiva na terdej deski kakor v najboljšej gosposkej postelji. V mehkej postelji marsikoga tiščé nemirne misli in prehude skerbí. Jaz pa sem, hvala Bogu! zdrav, brezskerven kakor tiček v zraku; kamor pridem, imajo me radi in dobro plačujejo moje delo. Pa od kod imam vse to? Kmalu bi bil že zopet pozabil na svojo ljubo molitvico, ki so mi jo rajnka mati, Bog jim daj dobro, nekdam tako živo na sercé govorili.“ (Sklene roki in moli:)

„Prisvetil dan, zbežala noč,
Živim, radujem se;
Skazuje solnce božjo moč,
In kak dobrotljiv je!

Kdo nam počiti sladko dá,
In kdo za nas skerbí?
Kdo nas utrudene krepčá?
Kdo drug, o Bog! ko ti?

Od tebe zvira vse, Gospod!
Ker vse je tvoja vlast,
Brez konca nam deliš dobrot,
Zató ti pojem čast.

Veselo spet na delo grem,
Veselje daje vspeh,
Le dobro da naj delam, vem,
In vedno čertim greh.

Človeka pred seboj imaš,
Naj, kamor hoče gré,
Sercé njegovo vse poznaš,
Vse misli in željé.

Če sem pobožnosti udán,
Ravnam, živim lepó,
Me ljubiš, Bog, sem prav' kristjan,
Nič hud'ga mi ne bo!“

(Odide.)

DRUGI PRIZOR.

(Pekovski deček pride s košem na rami; postavi nevoljno koš na klop, in beseduje:)

„Náka! to je nič. Človek nima mirú ne po dnevu, ne po noči, ne nikoli. Drugi ljudje delajo po dnevu in počivajo po noči; jaz pa moram celo noč čuti, mesíti, derva nositi, se pri ognji potiti, druge buditi in zjutraj na vse zgodaj s košem od hiše do hiše hoditi; zraven vsega tega pa imam še dosti preterpeti, če prepozno ali prezgodaj pridem, če je kruh premajhen, prekisel, preopresen, pretolst, prenizek, previsok, premalo ali preveč

zapečen, in Bog vé, kaj vse, kakor se ravno poljubi kakej sitnej in nejevoljnej gospodinji. Ko pridem domú, me pa zopet psuje vsaki, kdor ima čas in voljo za to. Náka to je nič.“ (Zadeva koš, in hoče oditi.)

(Pride drug deček s cajnico na roki.)

(Drugi deček prvemu:)

„Lej ga, lej ga zaspanca! Kaj si še-le tukaj? Laziš kakor polž. Kdor hoče zgodaj kosiljčati, ne sme tvojih zemelj čakati. Vidiš, jaz imam že prazno cajno. Juhù! kako sem lahek!“ (Poskoči in gre urno dalje.)

(Pervi deček šepa počasi s košem naprej, malo postoji, in pravi:)

„Sej sem rekel, da me psuje vsaki, kdor me vidi; gorjé mi! Moj kruh je grenak. — Pa le počakaj ti nadležni koš in ti sleparija pekarija, kmalu vaji obesim na kol. (Nevoljen odide.)

TRETJI PRIZOR.

(Pride učenec s knjigami v roki, je na klop položi, vzdihne globoko iz pers. rekoč:)

„Oj nebeški zrak, kako me čversto poživljaš! — Dobro! tukaj je kraj, kjer lahko iztresem svoje zaperto blagó kakor orehe po tleh. Domá v temačnej in plesnjivej izbi že človek komaj diha in se obrača, in če hočem kaj glasno brati ali se uriti, da bi si nekoliko ogladil svoj rôtarski jezik, me berž stara mati gospodinja v kot zažene, češ, mólči! sej še nisi desetošolec, da bi se učil pridigovati. Poskusil bom tukaj — tukaj na prostem, čverstem zraku pesem, ki jo bom prihodnji teden v šoli deklamoval.“ (Od-krije se, vstopi se ravno in govori:)

„Obvaruj Bog vas, hribje ljubeznjivi!

Dolin cveteč, prijazno tihi raj!

Vi pašniki, vi logi, Bog vas živi!

Slovó Jovana vzame vekomaj.

Jovana gré, — ozir še jeden zadnji.

Zelene trate vam! Bog živi vas!

In tebe drevje, vas, studenci hladni,

In tebe jek, doline sladki glas,

Ki zvesto se z napevom pesmi snide;

Jovana gré, in nikdar več ne pride. —“

(Pomane si roki in reče:)

Dobro sem govoril. (Ošabno se vstopi in po strani obrnjen nadaljuje:)

„Belíte si glavice,

In trúдите na polji

Roke pri terdem delu;

Jadrajte v tuja mesta,

Premér'te križem mórje,

Vojskujte siloviti

Za ozko péd se zemlje;

Jaz pil bom in prepeval.

Ne bom si belil glave,

Ne bom štel zvezd nebeških;

Le eno milo zvezdo

Poznam jaz, svojo liro,

Ki vodi me in vlada.

Ne bom se trudil s poljem,

Ne bom oral ne kopal;

Sadil bom raje terte,

Bom stiskal raje vino,

Ki v serci zbuja pesmi,

Ki spremlja je po strunah.

Prepeval bom in citral

Veselje rajsko vžival.“

Res! Tako sklenem in obetam pod tvojimi košatimi vejami, predraga domača lipa, in pri tebi, preljuba moja klopica. (Počasi odide.)

(Zagrinjalo pade.)